

Наш заголовок зовсім не іронія, бо ж голова Студентської ради — це дійсно дуже важлива громадська посада у мас-штабі університету. Ось редакція й вирішила взяти інтерв'ю у **Віталія Власовця**. *Познайомтеся з ним поближче.*

Спочатку розкажи трохи про себе, як потрапив до нас?

— Народився у Пісочині, під Харковом. Мені 20 років. Живу з батьками у Харкові. Братів та сестер, на жаль, нема. А в наш вуз потрапив, можна сказати, випадково — побачив оголошення про набір — та спробував поступити. Зірки до мене, мабуть, були добрі, тому що мене прийняли. Вчуся вже на 4-му курсі факультету механізації.

А як стипендії студентам вистачає?

— Хіба хтось скаже, що її вистачає! Але, якщо грошей не вистачає (а стипендії, зрозуміло, малувато), — то їх треба заробити. Що багато хто з студентів і робить, сполучаючи навчання з працею.

А як у тебе з цією справою?

— У мене все нормально. "Президентської" стипендії вистачає. Потім мені легше — я у сім'ї живу, з батьками.

Які викладачі у нашому університеті справляють на тебе добре враження — у справі викладання та людяності?

— У нас є багато таких викладачів, які не лише цікаво викладають свої предмети, але й вміють підтримати певну атмосферу в аудиторії, на заняттях та при особистому спілкуванні. Це — доценти Я.П.Бовчалюк, С.П.Сорокін. Захоплюють своїм предметом професор Т.С.Скобло, доцент М.Д.Євстратов. У нас чимало досвідчених викладачів.

А що головне дає тобі університет?

— Взагалі навчання у вузі, й наш — не виключення, дає людині змогу краще розібратися в собі, в оточуючому світі. Це й є, мабуть, головне. Ну, й, зрозуміло, спеціальність. Є така стара студентська приказка: "Студент — це людина, яка п'ять років відвідує лекції, складає іспити, креслить проекти. А потім — усе життя вчиться спеціальності, що записана в дипломі."

Чи займаєшся ти спортом?

— Зараз, практично, не займаюсь: немає де. До того ж багато часу потре-

В.Власовець.

Стипендіат стипендії Президента України

бує робота в Студентській раді, навчання, заняття німецькою мовою. Колись я непагано бігав, займався культуризмом. Доведеться якось відновлювати свій фізичний статус, адже дівчата... не будуть любити, для них зараз секс-символ — А.Шварценегер...

Як ти ставишся до своєї громадської посади, це ж яка не яка, а влада? Чи подобається тобі взагалі — влада?

— Вважаю, що в житті головне — це не досягнення тільки мети, а можливість бути самим собою. Якщо влада дає змогу краще розкрити свої можливості і реалізуватися — що ж в цьому поганого? Але, зрозуміло, якщо це на користь не лише тобі самому, але й людям.

У тебе є дружина або дівчина? Якщо ні, якою ти б хотів бачити майбутню кохану?

— Поки що немає ані дружини, ані дівчини. А якою я хотів би її бачити?.. Вона має вміти любити і буде тоді коханою, коли зможе створити затишок та частя у сім'ї, виховувати дітей... А чоловік повинен захищати і берегти кохану від негараздів зовнішнього світу, турбуватися про неї!

А взагалі — ти прихильник ранніх шлюбів?

— Як на мене, життєвий досвід нікому ще не заважав. Але коли молодий чоловік в змозі забезпечити сім'ю матеріально, то вік не відіграє вирішального значення.

Помітив, що ти, Віталію, на всі запитання відповідаєш російською мовою. Для нашої газети довелося ці відповіді

перекладати. То як ти ставишся до Закону про єдину державну мову — українську?

— За останні роки я позабув українську мову: в сім'ї, у місті, в університеті розмовляють, в основному, російською. Взагалі ж вважаю, що Закон України про мову — правильний: якщо живеш в Україні, як кажуть, українське сало їси, то й мова українська повинна бути твоєю. Тому доведеться терміново відновлювати її в пам'яті.

Чи мрієш побувати в інших країнах під час навчання чи після закінчення вузу?

— Зрозуміло. Вже як мріяти, то хоч у мріях ні в чому собі не відмовляти! А якщо серйозно, то я тривалий час вже цікавлюсь всім, що пов'язано з Німеччиною: вивчаю німецьку мову, по можливості цікавлюся культурою, економікою цієї країни. Тим більше, що вона — наш найближчий економічний партнер у Європі.

Ким ти себе бачиш у майбутньому — вченим чи виробничником?

— Хотів би продовжити наукову роботу на кафедрі ремонтування машин. Чи справдяться сподівання — покаже життя.

Що тебе влаштовує в студентському житті, а що — ні? Чи вистачає на все часу?

— У кожного студента в нашому вузі є змога випробувати себе в різних сферах, поспілкуватися з цікавими людьми. В цьому спілкуванні багато чого можна почерпнути для свого духовного розвитку. Було б бажання. Погано тільки, що добу не можна збільшити хоча б до 32-х годин...

Якби ти був деканом чи ректором, що б хотів змінити в нашому вузі?

— Головне завдання університету — виховати не просто гарного спеціаліста, а гармонійно розвинуту особистість. Як цього добитися? Перш за все, зробити так, щоб бути такою особистістю було престижно. Для цього, як мінімум, створити відповідні середовище — не лише типу КВК. Потрібні різні інтелектуальні конкурси, зустрічі з цікавими людьми. Непогано було б відкрити дискусійний клуб. Вважаю, що багато хто з молодих людей прагне до цього. Адже всі ми люди мислячі...

Інтерв'ю брав Р.Самойлов